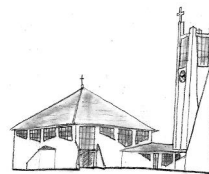

FARNÍ ZPRAVODAJ

Nového Hrozenkova a Karolinky

2018/3

říjen 2018

Dušičkový čas

Milí čtenáři Farního zpravodaje, v úvodu musím předeslat, že je spousta krásných témat, o kterých by se dalo psát, ale smrt k nim zrovna nepatří. Je to téma, o kterém se běžně nemluví, ale k „dušičkovému času“ patří. V tomto čase více než kdykoliv jindy vzpomínáme na ty, kteří už nejsou mezi námi. V této souvislosti se mi vybavila vzpomínka na jednu klientku novohrozenkovské Charity, paní Františku. Byla to upracovaná paní, která měla za sebou těžký život, ale zachovala si víru i veselou mysl. Před pár lety jsem byla u toho, když paní Františka selhalo srdce. Rychle první pomoc, sanitku, převoz do nemocnice atd. Paní Františku se podařilo zachránit. Když se vrátila z nemocnice, řekla jsem jí, jak moc jsem ráda, že je zpátky. A přiznala jsem se, že jsem měla strach, že umře. Ona mi s úsměvem řekla: „Ale cérenko, ty sas bála? Já ne.“ Tak jsem se jí zeptala: „Vy se nebojíte smrti?“ „Já? Ne. Opravdu. Život jsem neměla lehký, ale Pána Boha aj lidi kolem sebe jsem měla ráda, tak čeho bych sa bála. Roky už jakési mám, tak jestli si mňa Pán Bůh zavolá dnes anebo zítra, na tom až tak nezáleží.“ Pán Bůh si paní Františku zavolal za rok. A věřím, že se dočkala naplnění Jeho příslibu:

„Co oko nevidělo a ucho neslyšelo, co ani člověku na mysl nepřišlo, připravil Bůh těm, kdo ho milují.“ (1 Kor 2, 9).

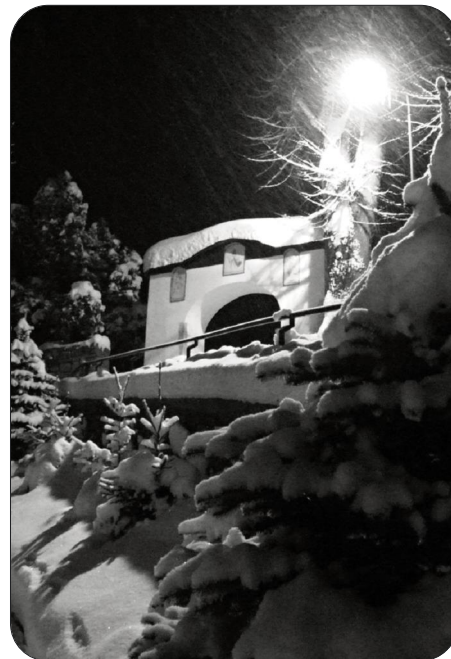
Takže – milovat Boha a své bližní - jak „jednoduchý“ recept proti strachu ze smrti, na přebývání v nebi, na svatost. Francouzský kněz H. Lacordaire

to potvrzuje, když říká: Svatí milovali. V tom je celé jejich tajemství. Možná si řeknete – svatost – tak to se mě opravdu netýká. Ale sv. Jan Maria Vianney dodává, že ani svatí nezačali všichni dobře, ale všichni dobře skončili. Abychom dobře skončili, to bych přála nám všem. A i když jsme třeba dobře nezačali, pokud máme ještě čas, dobře ho využijme. Je smutné dívat se na člověka, který si svá provinění donese až na „smrtelnou postel“ a trápí se, protože v životě ublížil, zranil, rozhádal se s lidmi kolem sebe. Ale ani tady není pozdě. Nikdy není pozdě dát věci do pořádku. A obrátit se k živému, milosrdnému Bohu, který na člověka čeká. Člověk smířený s Bohem i s lidmi pak odchází z tohoto světa jako paní Františka – bez mučivých úzkostí a strachu, odchází s pokojem v srdci.

Chceš vědět, co je v nebi? Není tam nic, co nechceš a je tam všechno, co chceš, píše sv. Bernard. Vyprošujme si od našeho nebeského Otce potřebné milosti, abychom k Němu do nebeského Jeruzaléma, kde je náš druhý domov, doputovali. A spolu se všemi svatými, kteří jsou chloubou církve a naši zastánci a pomocníci, s Ním přebývali. Na závěr rada jednoho ze svatých, sv. Jana Bosca:

Drž se pevně Boha. Buď jako ptáček, který nepřestává zpívat, ani když se pod ním zlomí větev. Protože ví, že má křídla.

Připravila Marie Fedorová
pastorační asistentka
Charity Nový Hrozenkov

*Kéž miluji tě, jak miluje nebe,
kéž ctím tě jako nebe,
písní chval,
kéž stejnou láskou
miluji já tebe,
jak tys mě, Věčné Slovo,
miloval!*

*Můj Spasiteli,
až na tomto břehu
skončím svou pouť,
přijď pro mne, neváhej!
Svou božskou, sladkou,
nekonečnou něhu
a božský pohled
očí svých mi přej!
Kéž láskyplně řekneš:*

*Pojď, má milá,
vše odpuštěno!
Končí trápení.
Pojď na mé srdce!
Vždyť jsi věrná byla
a milovalas mě
už na zemi!*

úryvek z básně
Jak chci milovat
sv. Terezie z Lisieux

Možná jste si všimli, že se v naší farnosti při bohoslužbách začal zřídka objevovat kněz, který je v porovnání s P. Dušanem podstatně menší a trochu více opálenější. Někteří z Vás ho také mohli potkat, jak běží po cyklostezce, tak jako se to stalo i mně. V první chvíli jsem si myslela, že k nám zavítal na letní soustředění nový fotbalista formátu Diega Maradony :) (bývalý slavný argentinský fotbalista), ale vzápětí jsem si všimla trička s logem SVD a uvědomila si svůj omyl.

Jméno tohoto kněze je **P. Karolus Luangga Tefa, SVD** a pochází z Indonésie. Tak jako otec Dušan je verbistou-misionářem. Byl jmenován do naší farnosti kaplanem, ale než začne plnit na 100 % svoji kaplanskou službu, musí se nejprve naučit češtinu.

Po třech měsících jeho pobytu na evropském kontinentu jsem ho požádala o rozhovor. Jelikož nevládnou jeho rodným jazykem a anglicky umíme oba jen velmi málo, tak jsme si povídali česky. Musím P. Karolovi po blahopřát, že tuto zkoušku zvládl na výtečnou a společnými silami jsme našli odpovědi na všechny kladené otázky, i když to někdy bylo opravdu náročné pro oba.

Nenabízím Vám tuto naši rozpravu jako rozhovor, protože přepis naší debaty by byl v některých částech opravdu úsměvný, když jsme hledaly v bohatém českém jazyku známé slovo, které by vyjádřilo to či ono.

Rodina otce Karola

P. Karol pochází z Indonésie z ostrova Timor. Narodil se ve vesničce Noemuti-Kefa, kde žila jeho babička 3. června roku 1987. K babičce jeho maminka přicestovala, když se blížila doba jeho narození. V té době se děti rodily doma za pomoci rodiny či zkušenějších žen. Teď už děti většinou přichází na svět v nemocnicích.

Vyrůstal na ostrově Timor ve vesnici Nenuk. Má ještě mladšího bratra a mladší sestru.

Tatínek pracuje jako řidič auta pro místní radnici a maminka pracuje doma, ale má doma ještě malou trafikou, kde prodává noviny, cigarety, mýdlo...

Děti a školy

Děti v Indonésii mohou navštěvovat školu pro malé děti, u nás bychom ji nazvaly školou základní, od šesti let

a trvá 6 roků, některé pokračují další 3 roky ve škole pro větší děti. Potom mohou na další 3 roky jít na školu, které je něco jako naše střední škola, a pak mohou jít studovat na univerzitu.

Nyní je už v Indonésii povinná školní docházka, ale mnoho dětí přesto do školy nechodí. Jsou to především děti z malých vesnic. Je několik důvodů, proč tomu tak je. Jednak to mají do školy mnohdy daleko. Také rodina často nemá peníze na to, aby děti posílala do školy. Například pro ně nemají boty, peníze na školní pomůcky... a především u obyvatel z malých vesnic převládá přesvědčení, že jejich děti školu nepotřebují.

Rodiče otce Karola do školy chodili, ale jeho maminka chodila jen na základní školu, protože její rodiče nechtěli, aby šla studovat.

Dříve se dívky velice brzy vdávaly, hned jak dospěli ve 13 - 14 letech. Ale ona se ještě vdávat nechtěla, proto odešla od rodičů za prací do kláštera.

Teď už se dívky tak brzy nevdávají, ale v malých vesnicích to tak ještě neoficiálně je stále přestože úřady a Církev to nedovolují. Plnoletost je tak jako u nás v 18 letech.

Studium

Za studium na univerzitě se musí platit a platí se i základní škola. Ale chytré děti z chudých rodin mohou do školy chodit zdarma.

Sám o sobě otec Karol říká, že nikdy nebyl chytřejší než jeho spolužáci, ale jeho maminka velice chtěla, aby její syn studoval, protože ona studovat chtěla a nemohla. Věděla také, jak je škola důležitá. Také bratr otce Karola studuje na univerzitě techniku.

Otec Karol následoval své kamarády, kteří chtěli jít do semináře, a tak tam šel také. Jeho kamarádi seminář nedostudovali a jen otec Karel se stal knězem.

Na kněze byl vysvěcen 1. října roku 2016 na ostrově Timor ve vesnici Nenuk – Atambua.

V Indonésii je mnoho klášterů, ve kterých žijí v komunitách sestry Služebnice Ducha Svatého, které pomáhají misionářům v jejich práci. Sestra otce Karola je také sestrou v řádu Služebnic Ducha Svatého. V Indonésii je mnoho klášterů, protože když přišli misionáři, tak stavěli kláštery, školy, semináře...

Seznámení s verbisty a Českou republikou

S verbisty se seznámil, protože měl touhu jet na misie do jiných zemí. Misionární určení si psal před věčnými sliby a napsal si: 1. Rusko, 2. Brazílie, 3. Nová Guinea, ale byl poslán do Evropy do Slovenské provincie.

Něž přijel na území České republiky, tak věděl jaké poměry tu panují, věděl, co ho asi čeká, jak to tu vypadá..., protože během studia se učil o jednotlivých misionářích zemích.

Otec Karol znal díky těmto lekcím Evropu. Toužil jet do Ruska, protože slyšel, že Rusko je stále ještě komunistickou zemí a on má rád výzvy. Verbisté z Indonésie působí v Rusku a od nich slyšel, že tam je mnoho práce, že tam žijí lidé nedotčení vírou. Brazílii napsal, protože je tam mafie a je tam potřeba kněze a Novou Guineu, protože je tam hodně problémů.

První dojmy

Do Evropy přiletěl do Prahy 25. května 2018. Věděl zhruba, co ho tu čeká. Také třeba to, jak Evropané vypadají, jak se chovají... Otec Karol prozradil, že měří asi 160 cm, ale že v Indonésii jsou i vysocí lidé. Tušil, co ho asi čeká :-).

Překvapilo ho však, že když ve farnosti Kolín jel s P. Georgesem, SVD sloužit mši svatou do vesnice, že v neděli přišli na mši jen 4 babičky. Z toho byl opravdu překvapen, sice o tom už slyšel, že v kostele bude málo lidí, ale když to viděl na vlastní oči, tak ho to šokovalo.

Náboženství v Indonésii

Indonésie je velká země a je tam jen asi 8 - 9% katolíků, ale protože je tam mnoho obyvatel, tak je věřících oproti ČR více. V Indonésii je uznáno šest náboženství: islám, protestantismus, římský katolicismus, hinduismus, buddhismus a konfucianismus. On žil v oblasti, kde je hodně katolíků.

Ve velkých městech jsou velké kostely, ale v městečkách a velkých vesnicích nejsou takové kostely třeba jako v Novém Hrozenkově. Jsou menší, ale také jsou zděné a v malých vesnicích bývají postaveny z bambusu. Jinak vypadají podobně, jsou tam dřevěné lavice, vpředu je malý oltář se svatostánkem...

Seznámení s místním jídlem a počasím

Jídlo pro něj není problém, je sice zvyklý na úplně jiné jídlo...

Otec Karol nemá rád sladké a také se bojí cukrovky. Občas si ale něco málo dá. V Indonésii lidé často mají cukrovku a bojí se také proto, že nějaký čas bydlel s knězem, který měl cukrovku. Tento kněz byl z Rakouska, pracoval v Indonésii a on mohl vidět, jaké velké měl problémy.

České speciality mu moc nechutnají, ale pil víno a to mu chutná a ochutnal také pivo.

Rád jí chleba a zeleninu (papriky, rajčata...)

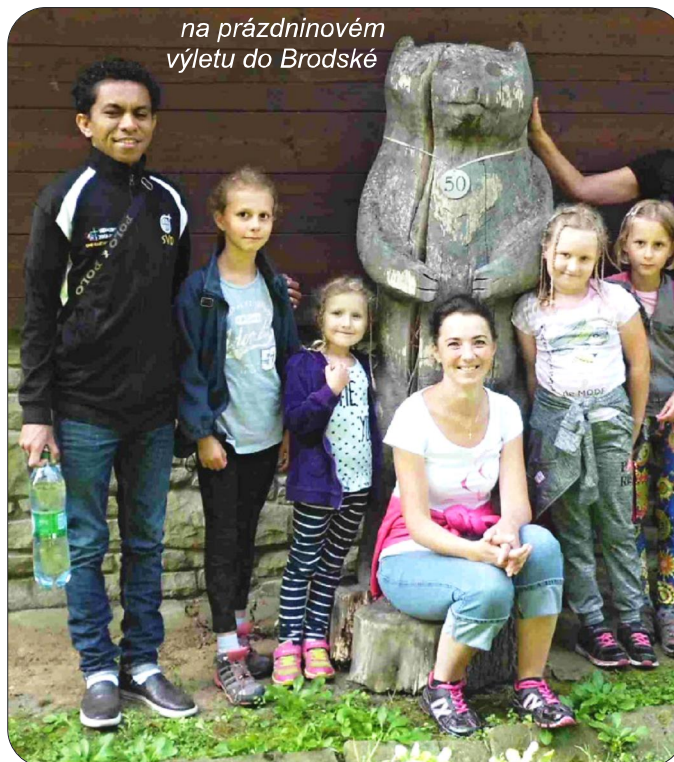
Počasí mu zatím taky nedělá problém, protože přiletěl koncem jara a zimu nezažil, ale až zima začne, tak se obává toho, že mu bude asi zima. Na zimu se velmi těší, protože chce vidět sníh, ale zároveň se bojí :-).

Výuka češtiny

Jazyk je těžký, ale není to pro něj problémem. Jazyk ho učí paní učitelka a učí jen jeho. Když přicestoval, mluvil jen Indonésky. Angličtinu se učil až v semináři, ale vůbec jí nepoužíval v praxi. Nyní pokračuje ve studiu českého jazyka v Kolíně.

Slavnost věčných slibů

Otec měl možnost porovnat slavnost skládání věčných slibů

v Indonésii a na Slovensku. Slavnost má stejný průběh jen v Indonésii skládá věčné sliby vždy kolem 20 bratrů, a proto tam mají také dostatek kněží.

Záliby

Ze sportů rád hraje fotbal a také ping-pong a badminton, a také chodí běhat. Rád zpívá a hraje na kytaru a na klávesy.

Co se mu u nás nejvíce líbí

Líbí se mu tady, že je tady dobrá a pravidelná doprava (vlaky, autobusy...). V Indonésii je hrozně nebezpečno, protože ve městech je hodně aut a hlavně motorek a skútrů. Proto je tam špatná doprava. Ve velkých městech chce mít každý auto. Vzdálenost jako z Nového Hrozenkova do Vsetína se jede i přes 2 hodiny, protože auta se sunou pomalu vpřed. Auto zatím neřídil, řidičák nemá, ale řídil už motorku.

V Novém Hrozenkově se mu líbí lidé, kteří jsou zde otevření a jsou často veselí.

Těší se, až přijde do Nový Hrozenkova. Rád by se ve své pastoraci věnoval starším lidem a také malým dětem.

Z rozhovoru vedeného ve čtvrtek 13. září na hrozenkovské faře připravila Ingrid Petřeková

Do stacionáře i z Hrozenkova

Uběhly více než dva měsíce, od doby, kdy se vedoucím Denního stacionáře Slunečnice Charity Nový Hrozenkov v Halenkově stal Vojtěch Petroš. Dostatek času na to, aby se alespoň maličko rozkoukal a my mu mohli položit několik otázek:

Když ses seznámil se stávající činností stacionáře, co tě nejvíce zaujalo?

Překvapilo mě, že do stacionáře dochází klienti od Velkých Karlovic až po Vsetín a pak, že každý navštěvuje stacionář z trochu jiného důvodu, s jinými očekáváními. Pro někoho je to především místo, kde se setká s přáteli, jiného vede k návštěvě ruko-dělná činnost či třeba pečení, na které by si netroufli sami. Pro dalšího je důvodem duchovní program, pro jiného samota nebo i nepochopení

s rodinnými příslušníky doma.

Co nového miníš zavést či rozšířit ty?

Od září se nám podařilo oživit program tak, aby se doslova každý den dělo něco zajímavého. Hodně aktivit je také otevřeno veřejnosti, aby naši činnost mohli blíže poznat.

Proč by senioři měli vzít v úvahu možnost do stacionáře docházet?

Vždy říkám, že pobyt ve stacionáři má dvě roviny. V té první se snažíme, aby lidem bylo u nás prostě lidsky dobře - aby den probíhal tak, jak je to baví, měli jsme připravený zajímavý program a podobně. Druhá rovina vychází z toho, že jsme sociální služba. To třeba znamená, že máme kvalifikované zaměstnance, kteří se snaží rozvíjet, nebo alespoň udržovat běžné schopnosti uživatelů.

Například pravidelně trénují s klienty paměť a motorické dovednosti či cvičí, navíc se snažíme do programu zapojit velké množství činností, které znají ze svého dětství či mládí. Klientům dáváme možnost se účastnit užitečných činností a drobných prací, což v nich rozvíjí vědomí vlastní užitečnosti.

Kdo může do stacionáře docházet?

Největší skupinou osob jsou senioři od 65 let, dále k nám mohou chodit osoby s lehkým duševním nebo tělesným postižením. Vždy ke všem přistupujeme individuálně, máme prostor se plně klientům věnovat. Pokud se nechtějí účastnit programu, třeba výletu, mše svaté nebo nějaké aktivity, máme pro ně alternativu, nemají povinnost se jej účastnit.

(ren)

Být slavný

Drazí čtenáři,

letos máme opravdu mnoho zajímavých výročí, která jsou spojena s historií našeho státu, díky čemuž by se dal nazvat „stát osmiček“. A opravdu, mnoho významných událostí se stalo právě v roce, který končil číslem osm, nebo právě v den, který obsahoval osmičku. Může to být náhoda, matematická souvislost, vůle vyšší síly, ale to je nad naše chápání. A stejně se chci věnovat trochu jinému tématu.

V naší historii se událo mnoho věcí, díky kterým tady my nyní můžeme být. Některé jsou méně důležité, jiné více. Někteří lidé si tento fakt ani mnohdy neuvědomují a jsou lhostejní k těmto věcem. Neříkám, že je nutné pořádat oslavy a dělat kvůli výročím těchto událostí veliký povyk. Stačí, když si člověk alespoň vzpomene a řekne si: „Dnes se stalo něco velkého, byla to ta a ta věc.“ Je důležité na důležité události pamatovat, protože je to něco, co nás spojuje. Letos jsme již oslavili svátek našeho knížete a patrona Václava a moje škola dokonce oslavila 90 let od svého založení.

A právě s jednou z těchto událostí je spojena důležitá osobnost. Věřím, že snad každý zná jméno Tomáš

Garrigue Masaryk. Byl to první československý prezident a letos je to 100 let, co vznikl náš samostatný stát, přesněji - 28. října. Od té doby se stal Masaryk velice uznávanou osobou a je mezi mnohými lidmi velmi oblíbený. Kdo by nechtěl být tak slavný, že? Mnoho lidí sní o tom, že budou slavní, bude se o nich psát, něco velikého dokáží a kdekdo je bude uznávat. Ale i přes to, že byl Masaryk tolik uznávaný a oblíbený, nikdy se podle toho tak nechoval. Dále se věnoval svým denním koníčkům, vždy se snažil najít si čas na rodinu, a dokonce se pravidelně setkával se svými bývalými spolužáky, i když to byli obyčejní lidé. Nechoval se nijak povýšeně, byl skromný a také řekl mnoho moudrých citátů, jako například: „Vlastenectví je láska k vlastnímu národu, nikoli nenávisť k jiným.“ Jak trefné pro dnešní dobu, že?

Jako by jeho slova předpovídala budoucnost. Mnoho lidí proto Masaryka velmi zvelebují a říká, co všechno správného neudělal, ale nikdy se nezamyslí nad tím, jestli by s tím on sám souhlasil. Přijde vám snad, že by mu na slávě tolik záleželo? Kdyby ano, choval by se podle toho. Spíše mi přijde, že on sám na tom nelpěl a ani si na tom nezakládal. Mám pocit, že on

sám to bral tak, že byl pouze odhodlaný člověk, který byl na správném místě ve správný čas. Mnoho lidí by namítalo - však to je úžasné, velkolepé. Ale zamysleli jste se nad tím, že T. G. Masaryk je pouze jméno a místo něj mohl tuto věc udělat kdokoli jiný? Tím nechci říct, že bychom k němu neměli mít úctu, tu si právem zaslouží, ale nic by se nemělo přehánět.

V tom si myslím, že je pravá podstata toho být slavný - dělat to, co je správné pro dobro ostatních, ale žít tak, aby si vás lidé pamatovali jako dobrého, moudrého člověka a přitom si na tom nezakládat a nestavět na tom svůj život.

Sv. Václav byl také slavný, vždyť byl vladař, ale choval se i přes to pokorně. A nebýt jeho rozvahy a pokory, možná bychom spadali pod území Východofrancké říše, dnešního Německa a Rakouska. Nezapomínejme proto a zkusme si alespoň v ta významná data pouze vzpomenout a říct si: „Dnes je 28. října, památka založení samostatného Československého státu, vdčíme za to T. G. Masarykovi, Edvardu Benešovi a mnoha jiným, díky kterým bychom tu dnes nemuseli být...“

Připravil Pavel Ohryzek ml.

Jak to rychle uběhlo

Často nám připadá, že čas rychle běží, ale není tomu tak. Čas jde pořád stejně, jen my děláme víc činností a tím se nám zdá, že vše ubíhá rychle. Ale ať je to tak či onak, je pravda, že když s dětmi cvičíme a hrajeme různé hry v Orlu, tak čas běží rychle a ani se nenadějeme a je konec školního roku. I letos tomu nebylo jinak. A tak než začaly prázdniny, připravili jsme pro ně hru v přírodě pod názvem „Hledání pokladu“. Po cestě, na tajné místo, měly děti dávat dobrý pozor a všimnout si okolí. Na určitých místech za Bečvou pak měly za úkol uhodnout hádanky a za správné odpovědi dostaly vždy po písmenku z tajenky, která ukrývala odpověď, kde se nachází zlatý poklad. Než jsme společně došli k „Perníkové chaloupce“, měly děti splněnou většinu úkolů a nasbíraly dostatek písmenek, ze kterých šla poskládat odpověď, kde je ukrytý poklad. Tajenka napověděla, že

je poklad ukrytý „...pod křivou jabloní.“ Ale hleďte křivou jabloni na místě, kde není ovocný sad, na stromech není napsaný jejich název, a kde je křivý každý druhý strom. Křivý strom děti našly hbitě (však žijeme na Valašsku), ale poznat, který strom je jabloni, když ještě neproduje ovoce, bylo těžší. Nakonec, s mírnou pomocí vedoucích, se i toto podařilo a tak už jen zbývalo najít ten poklad. Našly ho a přál bych vám vidět, s jakou radostí jej vytahovaly z tajného úkrytu. Malovaná truhlička ukrývala zlatý poklad, který si děti mezi sebou spravedlivě rozdělily, a protože byl poklad čokoládový, tak se i do něj s chutí pustily. Pak jsme společnými silami zapálili táborák a opekli si špekáčky. Domů jsme se vraceli spokojení z krásně prožitého odpoledne.

To bylo v červnu a nyní jsou prázdniny pryč a my zase začínáme

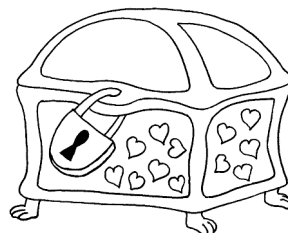
nový cvičební rok. **Scházíme se každý čtvrtek od 17.00 do 18.00 hod. a cvičíme v tělocvičně základní školy v Novém Hrozenkově**, kde hrajeme různé hry, soutěžíme, cvičíme na náradích a s míči, ale nezapomínáme i na modlitbu, kterou zahajujeme každé cvičení.

Tak také Vy, milí rodiče a děti, jste srdečně zváni na tato orelská cvičení.

Přijďte se odreagovat a procvičit svoje tělo.

S orelským pozdravem „Zdař Bůh!“
vás zve

Pavel Ohryzek - starosta Orla

Horské duchovní cvičení

V charitní emailové poště se během léta objevilo toto sdělení naší pastorační asistentky Marušky Fedorové:

Milí kolegové a spolupoutníci, posílám těm, co se úterního výšlapu zúčastnili, i těm, kteří se zúčastnit nemohli, pár fotek z Tlsté a Ostré...

Někteří kolegové si sice dneska zpívali - Někdo, stále někdo..., ale NIKDO nelitoval, že se zúčastnil, protože nás čekaly úžasné scenérie, tajemná jeskyně, krásné, dech beroucí výhledy, nádherná květena, všudypřítomní motýli a skvělý duchovní doprovod!!

Řeč je o výšlapu, který zorganizovala pastorační asistentka pod

taktovkou P. Dušana Šimaly, SVD a P. Petra Dujky pro pracovníky Charity. Neb i oni potřebují „dobíjet baterky“, vždyť syndrom vyhoření v tak náročné profesi je stále na blízku. Kde jsme byli? Vycházeli jsme z obce Blatnica (500m), což je obec na Slovensku v okrese Martin, a zdolali jsme jedny z nejkrásnějších vápencových vrcholů Velké Fatry: Tlstú (1 373m) a Ostrú (1 247m).

„Opravdu jsem si mohla vyčistit hlavu a vypnout. Původně byl program delší ještě o lodě, ale přidali jsme si další vrchol, tak na vodu nedošlo. Otec říkal, že příště bude rychlejší tempo, že si nás vyškolí,“ směje se Katka, jedna z účastnic výšlapu.

(kol)

„Mé útočiště, má pevná tvrz je můj Bůh, v nějž doufám.“

Slova žalmisty z 91. žalmu. Je Bůh naše útočiště? Je pevnou tvrzí, v níž se dokážeme skrýt? Doufáme vůbec v Boha?

Mé útočiště.

Místo, kam se můžu v případě nejisoty, strachu skrýt. Lidé se v problémech často utíkají k Bohu. A tak to má být. Svěřit se Otci, který nás stvořil, dal nám život. Svěřit mu naše starosti, naše radosti, naše obavy, naše touhy. Přijít k Němu, přiznat se Bohu, že mám obavy z budoucnosti, že mám obavy o sebe, o svou rodinu, o své přátele, o svou práci, o své sousedy. Prosit Boha, aby přeměnil nás, naše nitro, naše srdce. Prosit Boha, aby našimi ústy a našimi skutky šířil lásku a dobro na zemi. Je velmi důležité a Bůh touží po tom, abychom k němu přicházeli stále. Ne jenom v dobách těžkých a plných strastí. Z vděčnosti k Němu bychom měli každý den děkovat. Děkovat za dary, jaké nám On daroval. Děkovat za každý den, který tady můžeme prožít. Děkovat za naši zemi, za počasí, za úrodu. Nikdy není dost našich chval a díků. Nedokážeme obsáhnout v našich modlitbách

velikost darů, jež jsme dostali. Stále bychom měli přicházet k Bohu. V modlitbě, v eucharistii, ve svátostech. Každý den skončit v útočišti, v našem Bohu. Můžeme si večer před spaním přečíst Simeonův chvalozpěv (Nyní můžeš, Pane, propustit svého služebníka podle svého slova v pokoji...) Bůh po nás stále touží. Toužíme však i my po Něm?

Pevnou tvrzí. Pod pevnou tvrzí si mnozí představíme nedobytnou pevnost na vysokém, příkrém kopci, která je nepříteli nedobytná. Je pro nás Bůh pevnou tvrzí? Vzhledem k tomu, že Bůh je náš stvořitel, je nejvyšší spravedlivý, dobrotivý a milosrdný, kdo jiný by měl být naší pevnou tvrzí? Tak často stavíme naše životy na písku. Spoléháme jenom na sebe, přitom jsme lidí hříšní a nedokonalí. Snažíme se uloupit kousek budoucnosti pro sebe tím, že čteme horoskopy, necháme si věštít z karet, abychom věděli, co nás čeká. Tím se však dopouštíme nevěry Bohu, a pokud se těchto věcí urputně držíme, je to porušení 1. přikázání.

Nevěříme naplno Bohu, ale našli jsme si svoje bůžky, svá zlatá telata, kterým se klaníme. Bůh nás však miluje a touží nám odpouštět pokaždé, když svých hříchů litujeme a přicházíme k němu. Naučme se svěřovat do rukou našemu Bohu. Učme se s ním komunikovat. Modlitbou, adorací, čtením Písma. Nemusíme mít strach z toho světa. I když často tvrdíme, že je plný zla a nenávisti. Evangelista Marek v 7 kapitole píše: „Slyšte mě všichni a rozumějte: Nic, co zvenčí vchází do člověka, nemůže ho znesvětit; ale co z člověka vychází, to jej znesvěcuje.“ Nemusíme podlehnout tomuto světu. Pokud bude Bůh naší pevnou tvrzí, nemusíme se bát ničeho na světě. My jsme ti, kteří změni svět. Konáním dobra namísto zla, vnášením lásky do vztahů, trpělivostí, laskavostí, milosrdenstvím a také spravedlností. V pokračování 91. žalmu čteme: Vysvobodí tě z osídla lovců, ze zhoubného moru. Přikryje tě svými perutěmi, pod jeho křídly máš útočiště; pavézou a krytem je ti jeho věrnost. Nelekej se hrůzy noci ani šípu, který létá ve dne, moru, jenž se plíží temnotami, náказы, jež šíří zhoubu za poledne. Na rukou tě budou nosit, aby sis o kámen nohu neporanil, po lvu a po zmiji šlapat budeš, pošlapeš lvíče i draka. Silná slova. Nádherná slova. Slova pro každého z nás. Pokud zůstaneme věrni Bohu, pokud budeme žít v Jeho milosti a plnit Jeho přikázání, nemusíme mít strach ze zla, strach z lidí. Jsme pod Jeho ochranou. Někdy nechápeme a ani svými omezenými smysly nemůžeme chápat všechny důsledky našeho jednání nebo věcí, které se nám dějí. A zdánlivě zlé věci mohou přinést do našeho života spoustu dobra.

**Přicházejme k Bohu každý den,
chvalme Ho,
oslavujme Ho,
prosme Ho.**

Naše prosby budou vyslyšeny, pokud budeme prosit s vírou a v Jeho jménu. Bůh je však splní podle svého plánu, ne podle našich požadavků, aby nám byly k prospěchu a ne ke zkáze našich duší. Milujme Boha, tužme po Bohu, po Jeho milostech. Abychom dokázali žít s čistým srdcem a žili pro věčnost již zde na zemi.

Připravil Josef Hodulák

"STALO SE"

Egyptské dobrodružství v Terchové na Slovensku

V bouřlivou letní neděli jsme vyrazili na dlouhou cestu do zahraničí. Při cestě na místo určení nám situaci zkomplikoval svitek se starodávnou kletbou. Děti jej iniciativně přečetly a tím nám lehce zkomplikovaly následující týden.

vládcové Egypta

Po večerním útoku mumie jsme si již nemohli být ničím jisti. Mumie chtěla pomocí amuletu zničit celý svět, jak bylo psáno ve svitku, který amatérsky ztratila. Číhaly na nás různé nástrahy a nebezpečí. Útočiště jsme našli v Terchové na Slovensku. V krásné přírodě Malé Fatry jsme se snažili zmařit plány mumie. Kleopatra nás vyslala do Jánošíkových dier, kde jsme s částí skupiny za doprovodu P. Dušana došli až Pod Tanečnicu. Počasí lákalo ke koupání, tak jsme se svažili v potoce. Tábor jsme zakončili provedenými scénkami.

Chci rodičům poděkovat za podporu, za dary do kuchyně a za důvěru vloženou v nás.

S Boží pomocí a s láskyplnou starostlivostí nás 9 animátorů 33 dětí hravě zvládlo. Velký dík patří také paní kuchařce, která se o nás, věčně hladové táborníky, starala.

Joe - Josef Hodulák

Prázdninový výlet

Pomaly se blížil konec prázdnin, když jsme se v úterý 28. srpna zrána, v době kdy naši starostliví rodiče byli v práci, sešli před kostelem. Od plánovaného výletu nás neodradily ani předešlé chladné dny, a tak se naše neočekávaně velká, různorodá a narychlo svolaná šestnáctičlenná

skupinka v čele s tetami „Pavlinkou a Sylvinou“ vydala po stopách medvěda hnědého do Hrubé Brodské. V té době jsme ještě netušili, že jiný medvěd zavítá zanedlouho i do údolí Vranče.

Nenechali jsme doma ani otce Karola, kterého nám svěřil otec Dušan do péče, aby nás na výletě doprovodil a něco málo se přiučil z našeho rodného jazyka během našeho nestálého štěbetání.

Po cestě k našemu cíli, jímž byly Provázkovy chlévy, vládla veselá atmosféra a dokonce došlo i na zpěv. I sluníčko z nás určitě mělo radost, protože vykouklo a přinutilo nás sundat bundy a mikiny. U památníku padlým jsme se pomodlili a zapálili svíčku. Cestu z kopce jsme zvládli stejně dobře jako cestu do kopce a zvládla to i nejmladší členka naší výpravy pětiletá Lucinka. Na faře, teda u fary, jsme rozdělali oheň a za odměnu si k večeri opekli špekáčky, na kterých jsme si všichni řádně pochutnali. Myslím, že jsme si výlet všichni náležitě užili a neradi pak odcházeli domů s malým smutkem, že toto jednodenní dobrodružství už skončilo. Všichni byli nadšení a určitě by chtěli nějakou větší společnou procházku ještě zažít. Děkujeme Sylvě Šarmanové, že nás vytáhla do lesů a zorganizovala tak nádherný výlet.

Katka Petřeková

Pouť maminek a babiček

Poslední zářijovou neděli jsem se vydala se čtyřmi maminkami, s malou Adélkou a Ondráškem, kteří bez maminek být nemůžou, na pouť na svatý Hostýn. Jely jsme na toto poutní místo děkovat a prosit-nejen za své děti a vnuky. Počasí se nám opravdu vydařilo. Měly jsme dost času na společnou modlitbu růžence, mši svatou i křížovou cestu. Odpoledne nás v poutním domě navštívil otec Josef Čunek. Děkujeme za čas, který nám věnoval a milá slova povzbuzení. Krásná pouť! Shodly jsme se všechny. Bylo by škoda si ji za rok nezopakovat. Díky mamky za váš příklad a naději. Bylo mi s vámi moc dobře.

„babi“ Vítková

Věčné sliby a první sliby

Na slavnost Narození Panny Marie 8. září jsme se ve velkém počtu vydali na pouť do Nitry na Kalváriu. Měli jsme k tomu jako farní společenství hned několik důvodů :-). Jednak s „našimi“ verbisty oslavit výročí založení Společnosti Božího Slova sv. Arnoldem Janssenem (1875). A protože každoročně se při této slavnosti obnovují dočasné a skládají věčné sliby, tak také být účastní při této slavnosti. Věčné sliby skládali Frt. Juraj Begány, SVD a Frt. Matej Rainer, SVD, oba nám dobře známí „bohoslovci“. Frt. Juraj v naší farnosti během roku své pastorační akce s týmem spolupracovníků z řad farníků vytvořil mozaiku v kostele Panny Marie Karmelské v Karolince.

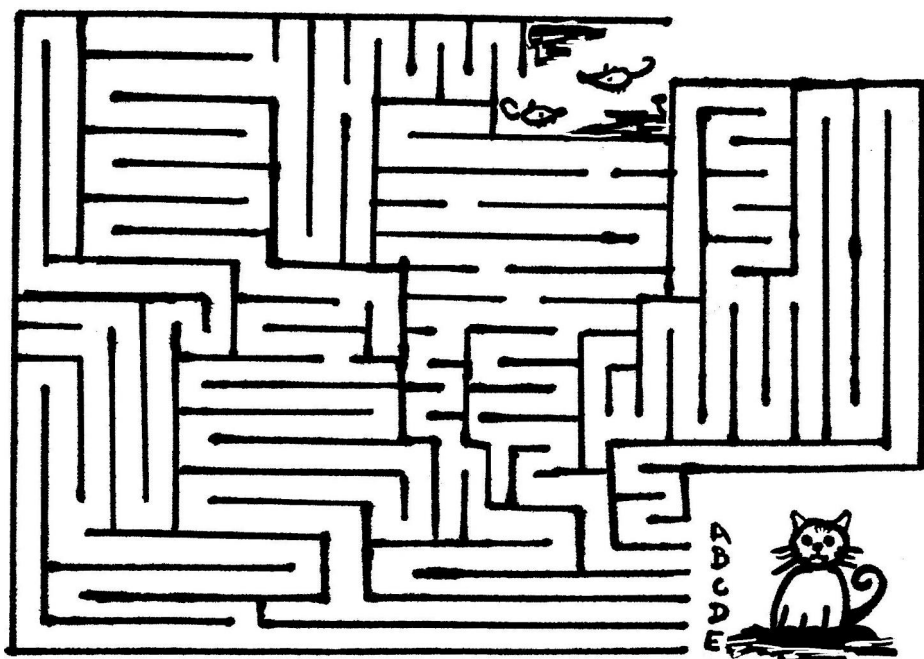
Po složení věčných slibů byli představeni novici Dávid Kancian a Václav Plánka, kteří poté složili své první sliby. Václav Plánka, rodák z Karolinky, je po dlouhé době dalším z naší farnosti, který zaslechl boží volání ke kněžské službě a složením prvních slibů tak učinil první malý krůček na této své dlouhé cestě. Odkazujeme ho do Vašich modliteb.

V rámci slavnosti proběhl tzv. Den SVD. Verbisté při něm hostům představili misijní společnost Božího Slova, její poslání a úkoly. Zároveň všechny povzbudili k modlitbě za nová povolání, aby se evangelium mohlo šířit do všech končin světa.

(INW)

Frt. Václav Plánka, SVD

Knižní tipy

Viry a antiviry v manželství – i takový podtitul může mít kniha o manželství. Právě ji držím v rukou a čtu, proto se dnešní tipy na knihy se budou věnovat tématu manželství. (Celý název knihy je **Křehké vztahy? Viry a antiviry v manželství.**)

Kniha, kterou můžete pořídit snoubencům - **Příprava na manželství** je od kněze pražské arcidiecéze, teologa a autora duchovní literatury Aleše Opatrného.

Málokdo má odvahu vyprávět o obtížích spojených s počátky manželství, takže pokud hledáte knižní dárek pro novomanžele, darujte jim **Abece du partnerského vztahu** (Fumagaliová, Biollo).

„Žena si bere muže s úsměvnou představou, že ho změní, a on ji s pošetilou myšlenkou, že bude stejná.“ Tento citát najdete v knize **Jak žít a přežít manželství** (Parsons). Dovolím si ještě krátký úryvek:

„Mluvil jsem o manželství s více než stovkou tisíc lidí různých kultur, dostávám tisíce dopisů. Nemám na prostu žádné iluze o obtížích, které člověk v manželství zažívá. Odložte tedy masky. Jediné, co pomáhá dělat kroky kupředu, je upřímnost a vědomí, že nejste jediní na světě, kdo je v podobné situaci. To, čím procházíte, prožili i jiní, a některým z nich se po-

dařilo znovu najít lásku, kterou považovali za navždy ztracenou. Zaměříme se společně na deset konkrétních cílů. Pokud vaše manželství funguje dobře, posílí ho to; pokud procházíte obdobím krize, mohou ve vašem manželství nastarovat potřebný obrat k lepšímu. Obojí je důležité, prvně jmenované je však podle mého názoru spíše z kategorie výjimečných úkazů.“ (z autorova úvodu)

Výstup na horu manželství (Vella) - hora manželství může odstrašovat ty, kdo se bojí výšek a nedokážou ocenit schopnost sebedarování. Je však možné ji zdolat láskou vycházející od Boha, která zve do živého vztahu s ním i s naším partnerem.

Na závěr něco od papeže Františka - **Láska v manželství**. Čtvrtá kapitola exhortace Amoris laetitia je skutečnou perlou dokumentu papeže Františka, a jelikož si zaslouží pozornost co nejširšího okruhu čtenářů, byla vydána samostatně.

Neradi čtete? I pro vás mám jeden tip. Poříďte si CD promluvy **Radosti a strasti manželského života** od již výše zmiňovaného Aleše Opatrného. Teď jsou navíc na stránkách ikarmel.cz za pouhých 30 Kč. Na těchto stránkách najdete také všechny již zmiňované knihy.

Připravila Michaela Cíchová

Svátost křtu přijali a novými farníky se stali

7. července – Christian Martin
 22. července – Josef Krbaňa
 4. srpna – Markéta Eva Lušovská a Tomáš Kelemen
 12. srpna – Simon Gažda
 19. srpna – Viktorie Zeťová a Hubert Zeť
 16. září – Zdeněk Slavko Gaube
 23. září – Filip Orság, Valérie Řepková, Jan Juříček, David Zich a Eliška Novosádová

Svátostné manželství uzavřeli

30. června
 Martin Kovařík a Monika Pekařová
 7. července
 Martin Šindler a Erika Vráželová
 18. července
 Radim Ščupák a Carolina Agens Brzezinski
 25. srpna
 Libor Krycner a Eliška Pekařová
 1. září
 Dominik Mec a Radka Kapuciánová
 15. září
 Michal Zimek a Zuzana Kolajová
 Tomáš Vašek a Zuzana Zgabajová

Do věčnosti nás předešli

- v měsíci červenci**
 Emilie Jochcová (1937)
 roz. Chromčáková N. Hrozenkova
 Ludmila Egerová (1927)
 roz. Tomšová z Karolinky

- v měsíci srpnu**
 Jana Orságová (1921)
 roz. Sedláková z Karolinky
 Marie Šipulová (1958)
 roz. Plachá z N. Hrozenkova

- v měsíci září**
 Dagmar Orságová (1965)
 roz. Donáthová
 Věra Orságová (1927)
 roz. Vávrová z Karolinky
 Josef Orság (1934) z Karolinky

Zprávy z Charity

SBĚR ŠATSTVA

Také v letošním roce organizuje Charita Nový Hrozenkov ve Víceúčelovém charitním domě na Halenkově sběr šatstva **od 29. října do 1. listopadu 2018** od 7.00 – 15.30 hod. Prosíme o donášku čistého oblečení **igelitových** pytlích.

Více informací na tel.: 739 555 399.

PŘEDPRODEJ VSTUPENEK

Adventní koncert Charity N. Hrozenkov – Jaroslav Svěcený - se letos uskuteční **2. prosince** v 15.00 hod v kostele sv. Jana Křtitele v Novém Hrozenkově. Předprodej vstupenek bude zahájen 20. října 2018 na všech pobočkách.

Více informací na tel.: 734 685 464.

POZOR ZMĚNA !!!

Charita Nový Hrozenkov oznamuje změnu místa Půjčovny zdravotnických a kompenzačních pomůcek.

Od 1. září 2018 je sklad půjčovny přemístěn do budovy Hasičského domu v Halenkově č. p. 343.

Nadále trvá, že pomůcky se půjčují /vracejí/ jen po předběžné telefonické domluvě s pracovníkem půjčovny Zdeňkem Plánkou, tel.: 730 190 401. PO, ČT 8.00 – 17.00 hod. ÚT, ST, PÁ 8.00 – 13.00 hod.

Misijní neděle

V neděli 21. října 2018 slavíme Misijní neděli, v tuto neděli bychom rádi uskutečnili Misijní jarmark, při kterém se budou prodávat nejen výrobky dětí z farnosti, ale i maminek, babiček, tetiček, tatínků a dědečků. Chcete-li přispět na misijní činnost můžete své výrobky přinášet do zákristií vždy po mši svaté.

Plánujeme také společné tvoření s dětmi. S dětmi bude Bára Zdráhalová a Petra Křupalová tvořit v Karolince v místnosti pod věží v pondělky 8. a 15. října od 16 do 17.45 hodin.

S dětmi v Novém Hrozenkově budeme tvořit v neděli 14. října odpoledne od 15 hodin. Tímto zveme srdečně nejen všechny děti, ale i zručné pomocníky ke společnému tvoření.

Církevní Silvestr

V neděli 25. listopadu slavíme Slavnost Ježíše Krista Krále a končí nám Církevní rok. V tento den od 15 hod. zveme malé i větší z celé farnosti ke společné zábavě na faru v N. Hrozenkově. Budeme společně hrát deskové a jiné společenské hry. (Odvoz dětí z Karolinky od kostela v 14.45 hod zajištěn.)

Misijní koncert

Schola Karolinka Vás zve na Misijní neděli 21. října ve 14.00 hod na koncert do kostela Panny Marie Karmelské v Karolince.

Nácvik vánočního divadla

Všechny děti z farnosti jsou srdečně zvány na nácvik vánočního divadla, které se bude hrát v obou kostelích. Nácviky budou probíhat každé pondělí počínaje 22. říjnem od 16.00 hod v místnosti pod věží v Karolince.

Adventní povídání

s knězem určené pro maminky a babičky proběhne v průběhu adventu v Karolince v místnosti pod věží. Datum bude upřesněno.

Zapisování mešních úmyslů

Mešní úmysly na I. pololetí roku 2019 (leden - červen 2019) se budou zapisovat v Karolince a Novém Hrozenkově **v neděli 2. prosince 2018** vždy po mši svaté.

Pořad bohoslužeb - Roráty

(od pondělí 3. prosince 2018)

Karolinka:

pondělí - 6.30 hod

čtvrtek - 18.00 hod

Nový Hrozenkov:

středa a pátek - 6.00 hod

Pro děti bude jako každým rokem přichystán teplý čaj a dobrá snídaně.

Prosíme maminky, babičky či hodné tetičky, aby opět s přípravou snídani pomohly.

Pořad bohoslužeb o Dušičkách

Čtvrtek 1. listopadu 2018

Všech svatých

Karolinka: 16.00 - mše svatá

Nový Hrozenkov: 18.00 - mše svatá

Pátek 2. listopadu 2018

Vzpomínka na všechny věrné zemřelé

Karolinka:

15.00 - pobožnost na hřbitově v Karolince

16.00 - mše svatá

Nový Hrozenkov:

18.00 - mše svatá

po mši sv. - pobožnost na hřbitově v Novém Hrozenkově

Dušičkové odpustky

1. listopadu odpoledne a 2. listopadu po celý den je možné při návštěvě kteréhokoli kostela získat plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očistci. Kromě tří obvyklých podmínek (svátost smíření, svaté přijímání, modlitba na úmysl svatého Otce) je podmínkou pomodlit se při návštěvě kostela modlitbu Páně a vyznání víry.

Od 1. do 8. listopadu je možno získat po splnění tří obvyklých podmínek denně plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očistci, navštíví-li někdo hřbitov a pomodlí se tam třeba jen v duchu za zemřelé; v ostatních dnech lze takto získat odpustky částečné.

Příprava k přijetí svátosti biřmování

Příhlášky k přípravě naleznete vzhledu v kostelích a na webových stránkách farnosti. Prosím odevzdejte co nejdříve dle pokynů na přihlášce. Připravovat k přijetí této svátosti se mohou mladí od 9. třídy. Chci také povzbudit dospělé, kteří ještě tuto svátost nepřijali. Již nyní mám nahlášeno několik dospělých, kteří mají o tuto přípravu zájem.

Další číslo Farního zpravodaje vyjde v neděli 16. prosince 2018. Textové příspěvky odevzdávejte prosím do 3. prosince.

P. Dušan Šimala, SVD